

CONSELL DE GARANTIES ESTATUTÀRIES
DE CATALUNYA

**D I C T A M E N 20/2010, de 27 de juliol,
sobre el Projecte de Llei d'ús dels mitjans electrònics al sector públic
de Catalunya**

El Consell de Garanties Estatutàries, amb assistència del president Eliseo Aja, dels consellers Pere Jover Presa i Julio Añoveros Trias de Bes, del vicepresident Joan Egea Fernández, del conseller Marc Carrillo, de la consellera Antonia Agulló Agüero, del conseller secretari Jaume Vernet Llobet, i dels consellers Enric Fossas Espadaler i Àlex Bas Vilafranca, ha acordat emetre el següent

D I C T A M E N

Sol·licitat per més d'una desena part dels diputats del Parlament de Catalunya, respecte al Dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre el Projecte de Llei d'ús dels mitjans electrònics al sector públic de Catalunya (BOPC núm. 748, de 23 de juny de 2010).

ANTECEDENTS

1. El dia 29 de juny de 2010 va tenir entrada en el Registre del Consell de Garanties Estatutàries un escrit del president del Parlament de Catalunya, de la mateixa data (Reg. 559), pel qual es va comunicar al Consell l'admissió interna, per part de la Mesa del Parlament, de la sol·licitud de dictamen presentada el mateix dia, a instància del senyor Oriol Pujol i Ferrusola i quinze diputats més, en relació amb el Dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre el Projecte de llei d'ús dels mitjans electrònics al sector públic de Catalunya, d'acord amb allò que preveuen els articles 16.1.b i 23.b de la Llei 2/2009, de 12 de febrer, del Consell de Garanties Estatutàries.

Els sol·licitants demanen d'aquest Consell dictamen en relació amb el Projecte de llei d'ús dels mitjans electrònics al sector públic de Catalunya, «en especial referència» a l'article «14.3, relatiu a la creació d'una base de dades amb la finalitat de mantenir les dades dels ciutadans.»

La fonamentació jurídica que figura en l'escrit de sol·licitud és la següent:

«L'article 18 de la CE, garanteix el dret a l'honor, a la intimitat personal i familiar i a la pròpia imatge. En el seu apartat 4t estableix que *"la Llei limitarà l'ús de la informàtica per tal de garantir l'honor i la intimitat personal i familiar dels ciutadans i el ple exercici dels seus drets"*.

Aquest dret a *"l'Habeas Data"* es configura com un dret propi a la autodeterminació informativa, com un dret bàsic per a poder controlar i decidir sobre l'ús de la informació relativa a les dades de caràcter personal que tota persona física té.

L'article 14.3 de la norma objecte de la present sol·licitud de dictamen, possibilita que la Generalitat creï una base de dades dels ciutadans. Al

nostre entendre, la configuració de l'article no s'adequa al dret constitucional a l'Habeas Data per varis motius.

En primer lloc considerem que no s'estableix, en cap cas, com s'obtenen les dades, si aquestes són facilitades pel ciutadà o si be són cedides pels diferents òrgans administratius de la Generalitat. En aquest segon cas no s'estableix un principi legal que substitueixi la necessària autorització del titular de les dades.

També s'estableix la possible cessió de dades a d'altres organismes administratius. Aquesta cessió, tot i que la pròpia Llei Orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter general en el seu article 21 estableix la possibilitat de comunicació de dades entre administracions públiques, mai aquesta comunicació pot ser entesa com una possibilitat sense límit ja que vulneraria els drets propis dels ciutadans. Cal que les administracions estableixin la finalitat de la recollida de les dades i també la finalitat de la seva cessió.

No queda manifestat de forma clara en l'article quina és la finalitat d'aquest fitxer ja que únicament es parla de "*permetre la comunicació dels diversos òrgans de l'Administració de la Generalitat amb les persones interessades respecte a les relacions juridico-administratives derivades de les seves competències*".

D'altra banda, la Disposició Addicional Segona de la Llei Orgànica de Protecció de Dades, estableix la possibilitat que es demani a l'INE una còpia actualitzada per a la creació de registres de població, amb el nom, els cognoms, el domicili, el sexe i la data de naixement que consten en el padró d'habitants. Estableix, per tant, un nombre tancat de dades d'aquesta còpia que, entenem que hauria de ser el mateix en el cas que l'administració de la Generalitat vulgui crear el seu propi fitxer de població.»

A continuació, l'escrit (publicat íntegrament al Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya núm. 755, de 30 de juny de 2010, secció 4.67, «Comunicacions

dels grups parlamentaris i dels diputats», pàg. 24 i 25) reproduïx les lletres *b* i *i* (citada com a *g*) de l'article 6.2 de la Llei 11/2007, de 22 de juny, d'accés electrònic dels ciutadans als serveis públics, i dos extractes del preàmbul del text sotmès a dictamen referits a la Llei 11/2007 i al seu desplegament per aquest Projecte de Llei; i, per finalitzar, demana dictamen al Consell de Garanties Estatutàries «per tal que determini la constitucionalitat d'aquest article 14.3 de la Llei en la seva connexió amb l'article 18.4 CE».

2. El Consell de Garanties Estatutàries, en la sessió del dia 29 de juny de 2010, un cop examinada la legitimació i el contingut de la sol·licitud de dictamen així formulada, la va admetre a tràmit, es va declarar competent per emetre el dictamen corresponent i va designar ponent el conseller senyor Pere Jover i Presa.

3. En la mateixa sessió, a la vista del contingut de l'article 14.3 del Projecte de Llei d'ús dels mitjans electrònics al sector públic de Catalunya, que és l'objecte de la sol·licitud de dictamen, i atès que pot afectar l'article 31 EAC, referit al «Dret a la protecció de dades de caràcter personal», aquest Consell va entendre que es podia tractar d'un supòsit de dictamen de caràcter vinculant. Per aquesta raó, en aplicació dels articles 76.4 EAC i 17.3 de la nostra Llei reguladora, com també de l'article 30.2 del Reglament d'organització i funcionament d'aquest Consell, acordà obrir el tràmit procedimental que preveu l'article 18.1 de la mateixa Llei i requerir els sol·licitants, tots els grups parlamentaris i el Govern perquè, en el termini de deu dies, formulessin les seves al·legacions sobre aquest possible caràcter vinculant del dictamen.

Així mateix i, d'acord amb el que disposa el seu article 25, apartats 4 i 5, va acordar adreçar-se als sol·licitants, a tots els grups parlamentaris i al Govern, a fi de sol·licitar-los la informació i la documentació

complementàries de què disposessin amb relació a la matèria sotmesa a dictamen.

4. En data 12 de juliol de 2010 es va rebre en el Registre del Consell (Reg. 616) un escrit tramès per la Secretaria del Govern al qual s'adjunten unes «Consideracions sobre la sol·licitud de dictamen del Consell de Garanties Estatutàries en relació amb el projecte de Llei d'ús dels mitjans electrònics al sector públic de Catalunya», elaborades pel Gabinet Jurídic de la Generalitat. En aquest document, després d'assenyalar que les persones jurídiques no són titulars del dret a l'autodeterminació informativa de l'article 18.4 CE, s'examina el contingut del precepte qüestionat a la llum de la concreció que de l'esmentat dret fonamental ha efectuat la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal, i de les normes bàsiques fixades en la Llei estatal 11/2007, de 22 de juny, d'accés electrònic dels ciutadans als serveis públics. Com a conseqüència d'aquest examen, l'escrit considera que l'article 14.3 del Projecte de Llei no és contrari a la Constitució ni pel que fa a la determinació de la forma d'obtenció de les dades i de la finalitat del fitxer, ni per la cessió de dades que preveu, ni en relació amb una suposada incompatibilitat amb l'article 6 de la Llei 11/2007; encara que la finalitat del fitxer estigui formulada de manera genèrica. Tot això amb el benentès que aquests requisits han de ser inclosos amb precisió a la disposició general posterior que efectivament crearà la base de dades de què es tracta. Quant a la confrontació de l'esmentat precepte del Projecte de Llei amb la disposició addicional segona LOPD, constata que les dades a què fan referència les dues normes són coincidents, llevat de les «altres dades necessàries per establir comunicacions electròniques», que només es contemplen en el precepte objecte d'aquest Dictamen.

5. En data 15 de juliol de 2010 es va rebre en el Registre del Consell (Reg. 627) un escrit del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, amb «al·legacions relatives al caràcter vinculant» d'aquest Dictamen. En

aquest escrit es considera que, atès que «la sol·licitud fa referència a l'adequació a l'article 18 CE», queda «fora de l'àmbit competencial del Consell de Garanties Estatutàries pel que fa a l'emissió de dictàmens de caràcter vinculant», ja que «el Consell de Garanties Estatutàries no pot emetre dictàmens vinculants en relació a preceptes constitucionals; limitant-se només a dictaminar sobre els drets de caràcter estatutari».

6. Finalment, després de les corresponents sessions de deliberació, es va fixar com a data per a la votació i per a l'aprovació del Dictamen el dia 27 de juliol de 2010.

FONAMENTS JURÍDICS

Primer. L'objecte del Dictamen

1. El Projecte de Llei d'ús dels mitjans electrònics al sector públic de Catalunya (en endavant, Projecte de Llei), amb l'objectiu, reconegut pel seu article 3, de «millorar la transparència, l'eficàcia, l'eficiència i la qualitat en les relacions entre el sector públic i els ciutadans», té com a finalitats, segons es llegeix en el mateix precepte, «garantir que l'ús de mitjans electrònics promogui una administració pública oberta, transparent, accessible, eficaç i eficient»; «promoure que les activitats derivades de l'exercici de les competències dels ens, els organismes i les entitats que conformen el sector públic, llurs relacions i les relacions amb els ciutadans siguin més àgils, més eficaces i més eficients, mitjançant l'ús de mitjans electrònics»; i «consolidar els instruments de col·laboració i de coordinació entre les administracions catalanes en el desenvolupament de polítiques i de serveis per a la introducció i l'ús dels mitjans electrònics».

Aquest Projecte també pretén, segons el seu preàmbul, desplegar les normes bàsiques de la Llei 11/2007, de 22 de juny, d'accés electrònic dels ciutadans als serveis públics (en endavant, Llei 11/2007). I així com bona part dels preceptes d'aquesta darrera Llei tenen caràcter bàsic per haver estat dictats amb suport en l'article 149.1.18 CE (bases del règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú), el Projecte de Llei deriva el seu suport competencial dels articles 150, 159.2 i 159.5 EAC (competències sobre l'Administració de la Generalitat i sobre el règim jurídic de les administracions públiques de Catalunya).

El Projecte de Llei objecte de dictamen conté vint-i-nou articles (repartits en cinc títols), deu disposicions addicionals, dues disposicions transitòries, una disposició derogatòria i dues disposicions finals. El títol I (art. 1 a 4) estableix disposicions generals (objecte, àmbit d'aplicació, finalitats i principis de la Llei). El títol II (art. 5 a 8) es dedica al model català d'administració electrònica i a la cooperació i la col·laboració en l'ús dels mitjans electrònics al sector públic de Catalunya. El títol III (art. 10 a 19) tracta de la informació del sector públic per mitjans electrònics i de la comunicació dels ciutadans i de les empreses amb les entitats del sector públic per mitjans electrònics. El títol IV (art. 20 a 25) regula les relacions entre el sector públic de Catalunya per mitjans electrònics. I el títol V (art. 26 a 29) versa sobre la promoció del model català d'administració electrònica entre el sector públic de Catalunya.

De tot aquest Projecte, l'únic precepte sobre el qual la sol·licitud al·lega un possible vici d'inconstitucionalitat és l'article 14.3. Conseqüentment, l'objecte del present Dictamen se centrarà en l'examen de l'adequació de l'esmentat precepte a la Constitució i a l'Estatut d'autonomia.

El seu contingut és el següent:

«L'Administració de la Generalitat pot crear una base de dades amb la finalitat de mantenir les dades dels ciutadans i les empreses de Catalunya exactes i posades al dia per tal de permetre la comunicació dels diversos òrgans de l'Administració de la Generalitat amb les persones interessades respecte a les relacions jurídic-administratives derivades de les seves competències, i també facilitar l'accés a les dades i l'exercici dels drets de rectificació i de cancel·lació. La base de dades ha de contenir el nom, els cognoms, el domicili, el sexe i la data de naixement i també altres dades necessàries per a establir comunicacions electròniques. Aquesta base de dades pot ésser objecte de cessió a altres administracions, per a complir la mateixa finalitat, sense el consentiment de les persones interessades.»

Així doncs, tres aspectes resulten rellevants en el precepte transcrit, que s'exposen tot seguit.

Primerament, la possibilitat de creació, per part de l'Administració de la Generalitat, d'una base de dades amb la finalitat de mantenir les dades dels ciutadans i les empreses de Catalunya exactes i actualitzades, per tal que l'Administració de la Generalitat pugui comunicar-se amb ells i per facilitar l'accés, la rectificació i la cancel·lació d'aquestes dades per part dels afectats.

Segonament, la determinació de les dades incloses en aquest fitxer: nom, cognoms, domicili, sexe, data de naixement i altres dades necessàries per a establir comunicacions electròniques.

Tercerament, la previsió de la cessió o comunicació de les dades incloses en el fitxer a altres administracions, sempre que sigui per complir la mateixa finalitat, sense el consentiment de l'interessat.

2. Els sol·licitants de dictamen al·leguen que aquest article 14.3 del Projecte de Llei vulnera el dret a l'autodeterminació informativa de l'article 18.4 CE pels motius expressats a continuació.

En primer lloc, no es manifesta clarament la finalitat d'aquest fitxer.

En segon lloc, no s'estableix tampoc com s'obtenen les dades. No es diu si són facilitades pels ciutadans o cedides per diferents òrgans administratius de la Generalitat, cas en el qual no s'estableix un principi legal que substitueixi la necessària autorització del titular de les dades.

En tercer lloc, es preveu la possibilitat de cessió d'aquestes dades a altres administracions sense establir la finalitat que justifiqui aquestes cessions.

En quart lloc, les dades que hauria de contenir aquest fitxer són les que, segons la disposició addicional segona de la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal (en endavant, LOPD), l'Estat i les comunitats autònomes poden sol·licitar a l'Institut Nacional d'Estadística per crear fitxers o registres de població amb la finalitat de comunicar-se amb els ciutadans. Aquestes dades són les enumerades a l'article 14.3 del Projecte de Llei, que, a més, afegeix la menció a «altres dades necessàries per a establir comunicacions electròniques».

Finalment, amb la cita de les lletres *b* i *i* de l'article 6.2 de la Llei 11/2007, dins de les quals marca en negreta dos incisos referits al consentiment dels interessats en la recollida de les dades i a la garantia de la seguretat i confidencialitat de les dades, la sol·licitud insinua una possible contradicció del Projecte de Llei amb la Llei 11/2007, normativa bàsica que diu desplegar.

3. A continuació, per tal de donar resposta a aquesta sol·licitud de dictamen, exposarem, en el Fonament Jurídic Segon, el marc constitucional i estatutari

relatiu a alguns aspectes del dret fonamental a la protecció de dades personals. Posteriorment, en el Fonament Jurídic Tercer, passarem a examinar l'adequació a la Constitució i a l'Estatut d'autonomia del precepte qüestionat.

Segon. El marc constitucional i estatutari

Encara que, tal com s'afirma clarament en el preàmbul, el Projecte de Llei objecte de dictamen suposa l'exercici de les competències assumides per la Generalitat en matèria d'organització de l'Administració (art. 150 EAC) i de règim jurídic i procediment de les administracions públiques catalanes (art. 159.2 i 5 EAC), és cert que el precepte qüestionat pels sol·licitants afecta de manera directa el dret fonamental a la protecció de dades personals, reconegut per l'article 18.4 CE i també, com a dret estatutari, per l'article 31 EAC.

L'article 31 EAC entronca directament amb l'article 18.4 CE, i aporta com a principal novetat al contingut constitucionalment declarat de l'esmentat dret fonamental l'especial protecció assegurada per l'autoritat independent catalana allí prevista, així com també la que eventualment pugui oferir aquest Consell de Garanties Estatutàries a través de l'exercici de la seva funció dictaminadora ex article 38.1 EAC. És per això que ens centrarem en l'examen de l'article 18.4 CE, i molt particularment en dos aspectes que ens semblen particularment rellevants per determinar l'àmbit de regulació disponible pel Parlament: d'una banda, el respecte al contingut essencial del dret fonamental a la protecció de les dades personals, com a límit a la intervenció del legislador ex article 53.1 CE; i, de l'altra, la regulació reservada a la Llei orgànica, actualment continguda en la Llei orgànica de protecció de dades de caràcter personal.

Naturalment, només ens detindrem en aquells aspectes directament relacionats amb el contingut del precepte qüestionat i amb els motius d'inconstitucionalitat al·legats pels sol·licitants. Aquests aspectes són, bàsicament, els següents: en primer lloc, la necessària determinació d'unes finalitats legítimes per a tota base de dades, sense les quals no seria possible el respecte als drets dels interessats; examinarem també quines són les facultats que integren el contingut del dret fonamental a la protecció de les dades personals, especialment en tot allò que afecta la recollida i l'obtenció d'aquestes dades; i finalment ens detindrem en els problemes plantejats per la cessió de dades entre diferents fitxers, en particular quan aquesta cessió es realitza sense el consentiment de l'interessat.

1. Pel que fa al primer dels aspectes anteriorment esmentats, tenen raó els sol·licitants quan consideren, implícitament, que la determinació clara i precisa de la finalitat per a la qual es crea una base de dades és un aspecte substancial del contingut del dret fonamental en qüestió. En efecte, tot sistema de protecció de dades personals es basa en el principi medul·lar segons el qual la recollida i el tractament de les dades ha de ser adequada, pertinent i proporcionada a les finalitats i objectius que van presidir la constitució d'aquesta base de dades i, al seu torn, en la necessitat que aquestes finalitats estiguin degudament determinades i siguin explícites i legítimes. *A sensu contrario*, aquest principi significa també que qualsevol utilització d'aquestes dades que sigui incompatible amb les finalitats per a les quals es van obtenir s'ha de reputar lesiva del dret fonamental. És per això que l'acte de creació del fitxer ha d'explicitar amb la màxima precisió aquesta finalitat, tal com exigeix l'article 20.2.a LOPD, extrem aquest que ha de ser necessàriament comunicat a les persones a qui se sol·liciten les seves dades personals i a aquelles les dades de les quals es van obtenir per altres mitjans.

El Conveni núm. 108 del Consell d'Europa per a la protecció de les persones pel que fa al tractament automatitzat de dades de caràcter personal, de 28 de gener de 1981, ratificat per l'Estat espanyol mitjançant Instrument de ratificació de 27 de gener de 1984, ja va incorporar aquesta necessitat, en exigir que les dades només han de registrar-se per a finalitats legítimes i determinades, sense poder ser utilitzades d'una manera incompatible amb aquestes finalitats (art. 5.b), afegint la necessitat que aquestes dades siguin adequades, pertinents i no excessives respecte de la finalitat per a la qual van ser registrades (art. 5.c). Aquesta mateixa terminologia l'utilitza la Llei orgànica de protecció de dades de caràcter personal (apt. 1 i 2 de l'art. 4), i ha estat confirmada per una de les més importants decisions dictades pel Tribunal Constitucional sobre aquesta matèria, la Sentència 94/1998, de 4 de maig, que va aportar el valor afegit dels diferents convenis internacionals ratificats per Espanya sobre aquesta matèria:

«La Ley Orgánica 5/1992, de 29 de octubre, de regulación del tratamiento automatizado de los datos de carácter personal, desarrollando lo previsto en el art. 18.4 CE, plasma como principio cardinal de la protección de datos la congruencia y la racionalidad de su utilización, en cuya virtud ha de mediar una nítida conexión entre la información personal que se recaba y trata informáticamente y el legítimo objetivo para el que se solicita y, en consecuencia, prohíbe tajantemente el uso de los datos para finalidades distintas de las que motivaron su recogida (apartados 1 y 2 del art. 4). [...]

Análogas previsiones contempla la normativa que ex art. 10.2 CE sirve de fuente interpretativa (STC 143/1994). Así, los arts. 5 b) y c) y 6 del Convenio para la Protección de las Personas con respecto al tratamiento automatizado de datos de carácter personal, de 28 de enero de 1981, ratificado mediante Instrumento de 27 de enero de 1984 ("Boletín Oficial del Estado" del 15 de noviembre de 1985); los arts. 6 y 10.1 de la Recomendación 89(2) adoptada por el Comité de

Ministros el 18 de enero de 1989, sobre la protección de los datos de carácter personal utilizados con fines de empleo; en el ámbito del ordenamiento comunitario los arts. 6.1, b) y c) y 8.1 y 2 de la Directiva 95/46/CE, y en el marco de las Naciones Unidas los Principios Rectores aplicables a los ficheros computadorizados de datos personales, en especial epígrafes 3, 5 y 6.» (FJ 4)

És per això que l'article 20.2 LOPD, en enumerar els extrems que ha de contenir necessàriament la disposició per la qual es crea una base de dades de titularitat pública, inclou de forma preferent la identificació clara i precisa de «[l]a finalitat del fitxer i els usos previstos». Afegim que, encara que aquest precepte no gaudeix de caràcter orgànic, el fet que la Generalitat no disposi de competència legislativa en matèria de protecció de dades el converteix en indisponible per al legislador català. Qüestió diferent, en canvi, és la competència per a la creació del fitxer i el rang que calgui exigir a la disposició que el crea.

2. El dret fonamental a la protecció de dades personals incorpora, com a part del seu contingut, un conjunt de facultats directament relacionades amb la recollida i l'obtenció d'aquestes dades, així com també amb el seu posterior tractament. Entre els motius al·legats pels sol·licitants s'afirma, precisament, que el precepte qüestionat no conté cap referència a aquest tema, ja que no especifica si aquesta recollida es produeix a través de la informació sol·licitada als propis interessats o mitjançant la cessió procedent d'altres fitxers públics, ni tampoc, en aquest segon supòsit, com es resol el problema de la manca de consentiment de l'interessat.

Sabem que el dret fonamental a la protecció de les dades personals, encara que directament relacionat amb els drets a l'honor, a la intimitat personal i familiar i a la pròpia imatge, es diferencia d'aquests en el seu caràcter positiu o actiu. Això és així perquè el seu contingut no es limita a una actuació

negativa, consistent en el manteniment d'una esfera de privacitat de la qual s'exclou la intromissió aliena, com a típic «dret d'abstenció», sinó que atorga al seu titular un poder de control sobre les seves dades personals, siguin aquestes íntimes o no.

La Sentència del Tribunal Constitucional 292/2000, de 30 de novembre, va aportar alguns criteris substancials en aquesta línia. Recordant i ordenant la doctrina que fins a aquell moment apareixia en diverses sentències, va afirmar:

«Pues bien, en estas decisiones el Tribunal ya ha declarado que el art. 18.4 CE contiene, en los términos de la STC 254/1993, un instituto de garantía de los derechos a la intimidad y al honor y del pleno disfrute de los restantes derechos de los ciudadanos que, además, es en sí mismo “un derecho o libertad fundamental, el derecho a la libertad frente a las potenciales agresiones a la dignidad y a la libertad de la persona provenientes de un uso ilegítimo del tratamiento mecanizado de datos, lo que la Constitución llama la informática”, lo que se ha dado en llamar “libertad informática” (F.J. 6, reiterado luego en las SSTC 143/1994, F.J. 7, 11/1998, F.J. 4, 94/1998, F.J. 6, 202/1999, F.J. 2). La garantía de la vida privada de la persona y de su reputación poseen hoy una dimensión positiva que excede el ámbito propio del derecho fundamental a la intimidad (art. 18.1 CE), y que se traduce en un derecho de control sobre los datos relativos a la propia persona. La llamada “libertad informática” es así derecho a controlar el uso de los mismos datos insertos en un programa informático (habeas data) y comprende, entre otros aspectos, la oposición del ciudadano a que determinados datos personales sean utilizados para fines distintos de aquel legítimo que justificó su obtención (SSTC 11/1998, F.J. 5, 94/1998, F.J. 4).» (FJ 5)

I, consegüentment, afegia:

«De ahí la singularidad del derecho a la protección de datos, pues, por un lado, su objeto es más amplio que el del derecho a la intimidad, ya que el derecho fundamental a la protección de datos extiende su garantía no sólo a la intimidad en su dimensión constitucionalmente protegida por el art. 18.1 CE, sino a lo que en ocasiones este Tribunal ha definido en términos más amplios como esfera de los bienes de la personalidad que pertenecen al ámbito de la vida privada, inextricablemente unidos al respeto de la dignidad personal (STC 170/1987, de 30 de octubre, F.J. 4), como el derecho al honor, citado expresamente en el art. 18.4 CE, e igualmente, en expresión bien amplia del propio art. 18.4 CE, al pleno ejercicio de los derechos de la persona.» (FJ 6)

Aquest poder de decisió o llibertat informàtica, conegut en el dret anglosaxó com *habeas data*, és el que integra el contingut essencial a què abans ens referíem, i inclou dues facultats fonamentals: d'una banda el consentiment, entès en el seu sentit més estricte de dret a l'autodeterminació informativa, atès que permet al seu titular decidir quines dades personals poden ser objecte de recollida i tractament informatitzat, i quines, en canvi, han de quedar exemptes d'aquesta actuació; i, de l'altra, el conjunt de facultats que fan practicable i possible aquest poder de control, totes elles articulades entorn del dret a la informació, entre les quals s'inclouen les d'accés, de rectificació, de cancel·lació i d'oposició.

El consentiment per a la recollida i el tractament de les dades gaudeix, doncs, d'un caràcter substancial en el contingut del dret fonamental a la protecció de les dades personals, com ho demostra la seva inclusió expressa en el redactat de l'article 8 de la Carta europea dels drets fonamentals de la Unió Europea, que, per disposició de l'article 6.1 del Tractat de la Unió

Europea (tal com ha quedat reformat pel Tractat de Lisboa, de 13 de desembre de 2007), ha rebut el mateix valor jurídic que els tractats comunitaris. En el nostre ordenament, aquest caràcter substancial del consentiment deriva també del fet que constitueix el fonament per al tractament de les dades, mentre que l'article 12 de la Directiva 95/46/CE, del Parlament Europeu i del Consell, de 24 d'octubre de 1995, relativa a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades personals i a la lliure circulació d'aquestes dades, l'esmenta només com una més de les condicions per a aquest tractament.

No obstant això, aquest consentiment no és una facultat absoluta, ja que pot ser objecte d'excepció en certs supòsits. L'article 6.2 LOPD, seguint uns criteris normalment acceptats en el dret comparat, ha recollit aquestes excepcions, entre les quals trobem la que sens dubte és rellevant per resoldre els dubtes plantejats pels sol·licitants: «No cal el consentiment quan les dades de caràcter personal es recullin per a l'exercici de les funcions pròpies de les administracions públiques en l'àmbit de les seves competències».

Això no significa, ni molt menys, que l'àmbit del dret fonamental protegit sigui més reduït en els supòsits de bases de dades de titularitat pública. Com es llegeix en la Sentència 254/1993, de 20 de juliol, del Tribunal Constitucional:

«Toda la información que las Administraciones Públicas recogen y archivan ha de ser necesaria para el ejercicio de las potestades que les atribuye la Ley, y ha de ser adecuada para las legítimas finalidades previstas por ella, como indicamos en la STC 110/1984, especialmente fundamentos jurídicos 3.º y 8.º, pues las instituciones públicas, a diferencia de los ciudadanos, no gozan del derecho fundamental a la libertad de expresión que proclama el art. 20 CE (STC 185/1989,

fundamento jurídico 4.º 4, y ATC 19/1993). Los datos que conservan las Administraciones son utilizados luego por sus distintas autoridades y organismos en el desempeño de sus funciones, desde el reconocimiento del derecho a prestaciones sanitarias o económicas de la Seguridad Social hasta la represión de las conductas ilícitas, incluyendo cualquiera de la variopinta multitud de decisiones con que los poderes públicos afectan la vida de los particulares.

Esta constatación elemental de que los datos personales que almacena la Administración son utilizados por sus autoridades y sus servicios impide aceptar la tesis de que el derecho fundamental a la intimidad agota su contenido en facultades puramente negativas, de exclusión. Las facultades precisas para conocer la existencia, los fines y los responsables de los ficheros automatizados dependientes de una Administración pública donde obran datos personales de un ciudadano son absolutamente necesarias para que los intereses protegidos por el art. 18 CE, y que dan vida al derecho fundamental a la intimidad, resulten real y efectivamente protegidos.» (FJ 7)

3. En aquesta mateixa línia ens hem de referir, també, al que sens dubte constitueix un dels problemes més importants per a la plenitud del dret fonamental a la protecció de les dades personals, que és el derivat de la intercomunicació entre diferents fitxers, amb la consegüent possibilitat de cessió o transferència unidireccional o bidireccional de les dades emmagatzemades en cada un d'ells. El precepte qüestionat pels sol·licitants conté, precisament, una previsió d'aquest tipus quan admet que les dades personals emmagatzemades al fitxer de referència poden ser cedides a altres fitxers creats i gestionats per altres administracions públiques, sempre que la seva finalitat sigui la mateixa, sense necessitat de consentiment per part dels afectats.

La cessió de dades entre diferents fitxers representa, com dèiem abans, un dels majors perills per a la plena eficàcia del dret fonamental a la protecció de les dades personals. En efecte, si les bases de dades, per si mateixes, poden ser utilitzades de forma abusiva per generar perfils d'identitat de les persones, que atempten greument contra aquesta esfera de privacitat que ha de quedar exempta d'intromissions o escrutinis aliens, aquest fenomen assoleix la seva màxima gravetat quan s'utilitzen conjuntament les dades existents en diversos fitxers, mitjançant tècniques de comunicació, consulta, interconnexió o transferència. És llavors quan les possibilitats d'afectació a la intimitat de les persones s'incrementen fins a arribar a extrems inimaginables, en funció del nombre de bases de dades que es creuen i de la informació en elles emmagatzemada.

És per això que no ha d'estranyar que els moderns sistemes de protecció de dades en el dret comparat hagin estat especialment exigents a l'hora de regular aquesta qüestió, incorporant dos criteris que ens semblen substancials: d'una banda, la regla general de prohibició de qualsevol forma de comunicació o cessió, que només serà legítima quan tingui com a objectiu l'acompliment de fins directament relacionats amb les funcions legítimes del cedent i del cessionari; i, de l'altra, la necessitat de consentiment per part del titular, exigida en forma més estricta que en els supòsits de recollida de les dades i altres aspectes del seu tractament. Aquesta és també la regla general existent en el nostre ordenament, tal com apareix a l'article 11.1 LOPD.

No obstant això, també en aquest supòsit aquesta regla general del consentiment coneix algunes excepcions als articles 11 i 21 LOPD, establertes de forma general en l'apartat 2 d'aquest mateix article 11 LOPD i, de manera més específica per al cas de cessions entre fitxers de titularitat pública, a l'article 21 LOPD. El primer d'aquests preceptes regula el supòsit general de cessió de dades entre fitxers i exigeix en el seu apartat 2.a una

norma amb rang de llei per excloure la necessitat de consentiment de l'afectat; el segon, en canvi, es refereix als casos més específics en els quals els subjectes cedent i cessionari són administracions públiques, i per si mateix no imposa aquesta exigència, ja que la seva redacció inicial només requeria que estigués prevista en «les disposicions de creació del fitxer» o en «una disposició de rang superior que en reguli l'ús». Ara bé, cal recordar que el Tribunal Constitucional va declarar nul aquest incís en la ja citada Sentència 292/2000, de 30 de novembre, de forma que resulta directament aplicable la regla general de l'article 11.2.a LOPD. Això és així perquè, en la mesura que aquesta exclusió del consentiment constitueix un límit extern a una de les facultats més rellevants de les que integren el contingut del dret fonamental afectat, la seva introducció mitjançant norma de rang infralegal vulnera clarament la reserva de llei establerta per l'article 53.1 CE:

«El motivo de la inconstitucionalidad del art. 21.1 LOPD resulta, pues, claro. La LOPD en este punto no ha fijado por sí misma, como le impone la Constitución (art. 53.1 CE), los límites al derecho a consentir la cesión de datos personales entre Administraciones Públicas para fines distintos a los que motivaron originariamente su recogida, y a los que alcanza únicamente el consentimiento inicialmente prestado por el afectado (art. 11 LOPD, en relación con lo dispuesto en los arts. 4, 6 y 34.e LOPD), sino que se ha limitado a identificar la norma que puede hacerlo en su lugar. Norma que bien puede ser reglamentaria, ya que con arreglo al precepto impugnado será una norma de superior rango, y con mayor razón para el caso de que la modificación lo sea por una norma de similar rango, a la que crea el fichero (y ésta basta con que sea una disposición general, que no una Ley, publicada en un Boletín o Diario oficial –art. 20.1 LOPD-) la que pueda autorizar esa cesión inconsentida de datos personales, lo que resulta ser, desde luego, contrario a la Constitución.» (FJ 14)

4. Un cop examinats els problemes derivats de l'afectació al dret fonamental a la protecció de dades personals, només ens queda per tractar una darrera qüestió, que és la relativa a la competència material de què disposa la Generalitat per exercir l'habilitació legal contemplada als articles 11 i 21 LOPD que acabem d'exposar.

El legislador estatal ha utilitzat sovint aquesta habilitació en àmbits de naturalesa sectorial, com han estat, per exemple, la potestat tributària (art. 94.5 i 95.1 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària), la protecció de la salut (art. 77.8, segon paràgraf, de la Llei 29/2006, de 26 de juliol, de garanties i ús racional dels medicaments i productes sanitaris) o el cadastre (disposició addicional segona, apt. 2, de la Llei 24/2001, de 27 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social).

En el cas que ens ocupa, l'àmbit material que actua com a títol habilitant per a l'exercici de la potestat legislativa de la Generalitat, tal com s'afirma en el preàmbul del Projecte, és la competència sobre règim jurídic de les administracions públiques, reconeguda pels articles 150 i 159 EAC, i concretament els apartats 2 i 5 de l'article 159 EAC, configurats com a competències compartides, encara que entenem que també haurien pogut invocar-se algunes de les submatèries considerades com a competències exclusives per ambdós preceptes, com les definides en l'article 150.b EAC («diverses modalitats organitzatives i instrumentals per a l'actuació administrativa») i en l'article 159.1.a EAC («mitjans necessaris per a exercir les funcions administratives»).

En tot cas, i limitant-nos als preceptes esmentats en el preàmbul del Projecte de Llei examinat, relatiu a la competència compartida de la Generalitat per al desenvolupament de la normativa bàsica de l'Estat, ens serà suficient recordar que aquesta normativa es troba incorporada de forma general a la

Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú i, pel que fa a l'aspecte concret de la utilització de mitjans electrònics, a la ja citada Llei 11/2007.

Conseqüentment, seria suficient examinar la doctrina constitucional sobre la relació bases-desenvolupament en aquesta matèria, a la llum de les previsions que contenen els articles 149.1.18 CE, 111 EAC i 159 EAC, i concordants, doctrina sobre la qual aquest Consell de Garanties Estatutàries i el seu predecessor, el Consell Consultiu de la Generalitat, s'han pronunciat en nombroses ocasions de forma exhaustiva (darrerament, en el FJ 2 del Dictamen 17/2010, de 15 de juliol, d'aquest Consell).

Això no obstant, no creiem que sigui necessari realitzar aquí aquest examen, atès que serà una altra l'operació a realitzar per donar resposta als motius al·legats pels sol·licitants de dictamen. En efecte, acceptant que l'article 6.2 de la Llei 11/2007 té caràcter de norma bàsica, com també ho accepten els sol·licitants del Dictamen, i sabent que aquest precepte es projecta sobre una matèria similar a la continguda en el precepte qüestionat, serà suficient examinar si existeix contradicció entre les dues normes.

Tercer. L'adequació del Projecte de Llei dictaminat a la Constitució i a l'Estatut d'autonomia

Una vegada determinats els paràmetres necessaris per a l'enjudiciament del precepte citat a la sol·licitud de dictamen, estem en condicions de pronunciar-nos sobre els dubtes de constitucionalitat i d'estatutarietat plantejats, donant resposta als diferents motius que han estat al·legats.

No obstant això, farem abans una breu referència a dues qüestions que, malgrat no haver estat objecte de sol·licitud, comporten certs problemes de tècnica legislativa a la redacció de l'article 14.3 examinat.

La primera d'elles és la relativa a l'incís «les empreses de Catalunya» com a subjectes les dades dels quals seran incorporades al fitxer de referència. Ja de per si l'expressió manca de precisió, ja que és difícil saber si es refereix a les persones físiques en la seva qualitat d'empresari individual, o si també inclou les empreses amb la forma jurídica de societats civils o mercantils. En aquest últim cas no sembla que els pugui ser d'aplicació la referència a certes dades expressament citades en el text del precepte examinat. A això s'ha d'afegir que les persones jurídiques no són titulars del dret a la protecció de les dades personals i la seva inclusió en una mateixa base de dades al costat de les persones físiques podria plantejar alguns problemes en la seva gestió, en l'exercici de les facultats que integren aquest dret i també en el control que correspongui realitzar a les agències de protecció de dades.

Conseqüentment, entenem que la inclusió de persones jurídiques en el fitxer de referència no és l'opció adequada.

La segona de les qüestions abans indicades es refereix a l'incís «i també facilitar l'accés a les dades i l'exercici dels drets de rectificació i de cancel·lació». Certament, la inclusió de totes les dades necessàries per a la comunicació dels ciutadans amb les administracions públiques de Catalunya en un únic fitxer pot millorar i facilitar l'exercici pels ciutadans de les facultats que integren el contingut del dret fonamental a la protecció de dades, entre les quals es troben no només les citades en el precepte examinat, sinó també altres igualment importants: les relatives a la informació (drets relatius a l'obtenció de les dades de l'interessat, al coneixement de l'existència del fitxer, de la seva finalitat i de la identitat del responsable del tractament de les dades, etc.), al consentiment, a l'oposició i

a la impugnació de valoracions realitzades únicament en funció del tractament d'aquestes dades, entre d'altres. Però el que no resulta adequat és confondre l'exercici d'aquestes facultats amb la finalitat per a la qual es crearà el fitxer. Al contrari, serà com a conseqüència d'aquesta creació i de la inclusió en el fitxer de les dades relatives a una persona determinada que aquesta, per si mateixa o a través del seu representant legal, estarà en condicions d'exercir aquestes facultats per a la millor defensa del seu dret fonamental. Tampoc en aquest supòsit no s'observa cap taxa d'inconstitucionalitat, per la qual cosa no serà necessari cap pronunciament exprés per part nostra.

1. D'entre les consideracions fetes pels sol·licitants del Dictamen, la primera que analitzarem és la que afirma que el precepte examinat no manifesta de forma clara quina és la finalitat per a la qual es crea el fitxer de referència.

Tal com indicàvem en el Fonament Jurídic anterior, tota base de dades, sigui pública o privada, ha de constituir-se i gestionar-se per a la consecució d'unes finalitats que han de ser explícites i legítimes, sent aquesta una exigència substancial que es projecta posteriorment sobre els altres aspectes relatius a la recollida i el tractament de les dades, que necessàriament han de ser adequades, pertinents i no excessives en relació amb aquestes finalitats (art. 4.1 LOPD, prescripció aquesta que sens dubte enllaça amb el contingut essencial del dret a la protecció de dades). En el cas concret dels fitxers de titularitat pública, l'article 20 LOPD exigeix, de forma encara més explícita, que la disposició que els crea indiqui tant la seva finalitat com els usos que tenen previstos i, com dèiem anteriorment, aquesta previsió vincula el legislador català malgrat no disposar del rang o força de llei orgànica.

No obstant això, la taxa d'inconstitucionalitat al·legada pels sol·licitants no pot ser compartida, per les raons que exposem a continuació.

En primer lloc, l'exigència de determinació de la finalitat del fitxer afecta l'acte jurídic de la seva creació, que ha de ser necessàriament una disposició de caràcter general publicada al diari oficial corresponent, però no necessàriament amb rang de llei. Una simple lectura del precepte qüestionat demostra que no pretén crear cap fitxer, sinó simplement preveure la seva futura creació («L'Administració de la Generalitat pot crear una base de dades [...]») i, per tant, serà aquesta futura disposició de caràcter general la que haurà de contenir inexcusablement no només la menció a la seva finalitat sinó també tots i cada un dels extrems a què es refereix l'apartat 2 de l'article 20 LOPD, entre ells l'inclòs en la seva lletra e sobre cessions de dades. No és imprescindible, doncs, que el precepte que examinem contingui una definició precisa i explícita de la finalitat per a la qual es crearà el fitxer.

Això no significa que la identificació de la finalitat del fitxer que fa aquest precepte («mantenir les dades dels ciutadans i les empreses de Catalunya exactes i posades al dia per tal de permetre la comunicació dels diversos òrgans de l'Administració de la Generalitat amb les persones interessades respecte a les relacions jurídic-administratives derivades de les seves competències») sigui innecessària. Ans al contrari, l'objecte últim d'aquesta regulació no és cap altre que el de respectar la necessitat d'una norma amb rang de llei per excloure la regla general del consentiment de l'interessat en els supòsits de cessió de les dades a altres administracions públiques. I, si volem que aquesta exclusió es realitzi de forma adequada, resulta necessari que el precepte legal que la fa efectiva identifiqui suficientment la finalitat de la base de dades a la què es refereix i el tipus de dades que contindrà.

Ambdós aspectes han estat incorporats de forma suficient. Les dades són només les necessàries per complir aquesta finalitat (nom, cognoms, domicili, sexe i data de naixement, a les quals han d'afegir-se les necessàries per mantenir comunicacions electròniques, com pot ser, entre d'altres, l'adreça de correu electrònic en qualsevol de les seves modalitats). I, en referència a

la frase que defineix aquesta finalitat, transcrita anteriorment, entenem que compleix les exigències d'identificació del fitxer a què abans ens referíem.

2. Per les mateixes raons, hem de rebutjar la taxa d'inconstitucionalitat que s'imputa al precepte qüestionat pel fet de no incorporar cap referència sobre la forma en la qual s'obtindran les dades que integraran el fitxer, ni tampoc sobre el necessari consentiment dels interessats en el supòsit que aquesta obtenció es produeixi per cessió dels diferents òrgans de l'Administració de la Generalitat.

L'article 20.2 LOPD exigeix, certament, que la disposició de creació del fitxer inclogui necessàriament tant «[l]es persones o col·lectius sobre els quals es pretengui obtenir dades de caràcter personal o que resultin obligats a subministrar-les» (lletra *b*), com «[e]l procediment de recollida de les dades [...]» (lletra *c*). Però, com afirmàvem en l'apartat anterior d'aquest mateix Fonament Jurídic, aquests extrems no cal que figurin en el precepte examinat, que no crea per si mateix cap base de dades.

D'altra banda, no tindria sentit repetir en una norma legal com la que ens ocupa els diversos drets de què disposen les persones en el moment de la recollida de les dades, tots ells previstos als articles 5 i 6 LOPD que, com sabem, tenen rang de llei orgànica. Entre ells el dret a ser informat sobre el caràcter obligatori o facultatiu de la seva resposta a la demanda de dades, sobre les conseqüències que pot comportar aquesta obtenció de dades o la negativa a subministrar-los, així com també dels supòsits en els quals les dades hagin estat obtingudes per altres vies diferents.

Totes aquestes facultats són directament exercitables per a les persones en aplicació de la legislació orgànica i, conseqüentment, la seva absència en el precepte qüestionat en absolut comporta vulneració del dret fonamental d'*habeas data*.

3. La cessió de dades entre fitxers diferents és, com dèiem en el Fonament Jurídic anterior, un dels aspectes mes problemàtics i delicats dels sistemes d'emmagatzematge massiu de dades, ja que és en aquesta circumstància quan es pot produir el major atemptat contra el dret a la intimitat personal i familiar dels ciutadans. Els sol·licitants de dictamen consideren que la regulació continguda en el precepte qüestionat podria vulnerar aquests drets, ja que, segons la seva opinió, «mai aquesta comunicació pot ser entesa com una possibilitat sense límit»; ans al contrari, «[c]al que les administracions estableixin la finalitat de la recollida de les dades i també la finalitat de la seva cessió».

Pel que respecta a aquesta segona qüestió, la relativa a la finalitat de la cessió, hem d'insistir en el que ja s'ha dit en els dos apartats anteriors d'aquest Fonament Jurídic. La possibilitat de cessió de dades a altres fitxers, inclosa la transferència a països tercers, ha d'estar expressament prevista en la disposició de creació del fitxer i ser comunicada a l'interessat, que haurà de prestar el seu consentiment excepte en els supòsits previstos als articles 11 i 21 LOPD (als efectes que aquí ens interessin, quan la cessió estigui prevista en una llei). Com dèiem anteriorment, aquestes facultats de les persones formen part del contingut del dret fonamental i la seva regulació per la Llei orgànica de protecció de dades té plena efectivitat, motiu pel qual no és necessària la seva inclusió en el precepte examinat.

Ara bé, el precepte examinat no crea cap fitxer, sinó que fa efectiva, mitjançant una norma amb rang de llei, l'excepció al consentiment de l'afectat per a la cessió de les dades. En suma, el que contemplen els articles 11 i 21 LOPD és un límit extern o positiu al contingut del dret fonamental a la protecció de dades, que no afecta al seu contingut essencial i que, com sabem, va ser avalat pel Tribunal Constitucional en la Sentència 292/2000, abans citada, només en la mesura que sigui operat pel legislador, com

exigeix l'article 53.1 CE («Només per llei [...]»). Aquesta garantia que representa la reserva de llei s'ha de considerar suficient, sense que resultin necessàries més cauteles de les que hem indicat.

En conseqüència, l'incís final que examinem no ofereix dubtes a aquest respecte, ja que la norma en qüestió compleix tots els paràmetres per ser considerada conforme a la Constitució. És una norma amb rang de llei, fruit de la voluntat del Parlament com a màxim representant del poble, que de manera clara i precisa exclou el consentiment de l'afectat i que conté dues cauteles importants: les dades han de ser cedides únicament per al compliment de les mateixes finalitats i la naturalesa d'aquestes dades limita l'impacte que la seva cessió pugui tenir per a la intimitat personal i familiar de les persones.

4. És per això també que no observem cap contradicció entre el precepte qüestionat i la disposició addicional segona LOPD. Aquesta disposició va establir, en el seu moment, un cas específic i concret de cessió de dades sense necessitat de consentiment dels interessats, entre l'Institut Nacional d'Estadística i les diferents administracions públiques, incloses les de les comunitats autònomes, a fi que aquestes poguessin disposar d'uns fitxers o registres de població per comunicar-se amb les persones residents en els seus territoris. La finalitat d'aquesta cessió, doncs, és idèntica a la del precepte que dictaminem, fins al punt que les dues disposicions utilitzen frases de contingut idèntic. Entenem que el dubte plantejat pels sol·licitants de dictamen es refereix al fet que entre les dades que s'han d'incloure al fitxer que preveu l'article 14.3 del Projecte de llei trobem l'incís «altres dades necessàries per establir comunicacions electròniques», que no apareix inclòs en la disposició addicional segona LOPD.

No observem en aquesta qüestió cap retret de constitucionalitat, per les raons que segueixen a continuació.

En primer lloc, el fet que la Llei orgànica de protecció de dades de caràcter personal hagi establert un cas específic i concret de cessió de dades de l'Institut Nacional d'Estadística a favor de les administracions autonòmiques, entre d'altres, sense consentiment dels afectats, no significa que la Generalitat no pugui, en exercici de les competències reconegudes als articles 150 i 159 EAC, crear i gestionar les seves pròpies bases de dades, destinades a mantenir i millorar les comunicacions electròniques amb les persones, sempre que respecti els drets dels afectats. Tot això sense perjudici de la utilitat que representa la cessió a què es refereix la disposició addicional segona LOPD per a la confecció d'aquest fitxer, ja que inclourà les dades més rellevants per al compliment de les seves finalitats.

I, quant al fet que el precepte que examinem inclogui la incorporació en el fitxer de referència d'«altres dades necessàries per establir comunicacions electròniques», que no estan incloses en la disposició addicional segona LOPD, tampoc no observem cap problema de constitucionalitat, almenys si entenem aquestes dades únicament en el sentit que anteriorment els donàvem: llevat que la comunicació amb els administrats es realitzi a través de la seva connexió a les pàgines web corresponents, la citada expressió ha de entendre's referida a la direcció de correu electrònic, en qualsevol de les formes conegudes i utilitzades, o bé a qualsevol altre mitjà que sigui adequat per a l'establiment de comunicacions electròniques.

Aquesta dada, en no trobar-se entre les incloses en les cessions realitzades per l'Institut Nacional de Estadística a l'empara de la disposició addicional segona LOPD, haurà de ser obtinguda per l'Administració de la Generalitat a través dels mitjans i formes contemplats a l'article 5 LOPD, amb ple respecte dels drets de les persones que s'hi reconeixen, mitjans i formes que hauran d'estar especificats en la disposició de creació del fitxer, tal com exigeix l'article 20.2.b i c LOPD.

5. Finalment els sol·licitants del Dictamen insinuen l'existència de contradicció amb la normativa bàsica estatal, en una matèria en la qual, a la llum del que preveu l'article 149.1.18 CE, la Generalitat disposa d'una competència legislativa de desenvolupament. A aquest respecte s'aporta el contingut de les lletres *b* i *i* de l'article 6.2 de la Llei 11/2007 (que, recordem, regula l'accés electrònic dels ciutadans als serveis públics), que certament tenen caràcter bàsic d'acord amb que estableix l'apartat 1 de la disposició final primera d'aquesta Llei.

Doncs bé, no observem la contradicció al·legada pels sol·licitants de dictamen a cap d'aquests dos apartats.

Pel que es refereix al primer, en la lletra *b*, trobem dues normes diferents: d'una banda, ratificant un criteri general en la normativa administrativa, s'afirma que els ciutadans (òbviament, el text es refereix a totes les persones, tinguin o no nacionalitat espanyola) no estan obligats a aportar, en les relacions que mantinguin per mitjans electrònics amb les administracions públiques, dades o documents que ja obrin en poder d'aquestes; i, de l'altra, que aquestes dades podran ser obtingudes per l'Administració mitjançant la cessió procedent d'altres fitxers públics, sempre que s'ajusti als requisits establerts per la Llei orgànica de protecció de dades de caràcter personal, és a dir, consentiment de l'interessat llevat que una norma amb rang de llei l'exceptuï.

Doncs bé, el precepte examinat en res no exclou l'aplicació d'aquests criteris. En cap lloc no llegim que s'imposi a les persones la càrrega d'aportar dades o documents que ja obren en poder de l'Administració de la Generalitat, precisament perquè res no es diu sobre la forma en la qual s'obtidran aquestes dades, qüestió aquesta que haurà de ser resolta per la disposició que creï el fitxer, en el seu cas. I, a més, la norma examinada està habilitada

per preveure una cessió de dades sense consentiment de l'afectat precisament perquè té rang de llei.

Pel que es refereix a la previsió continguda en la lletra *i*, sobre la garantia de seguretat i confidencialitat de les dades que figurin als fitxers, sistemes i aplicacions de les administracions públiques, tampoc no observem vulneració de la normativa bàsica estatal. No hi ha res en el precepte examinat que contradigui o limiti aquestes garanties de seguretat i confidencialitat i, a més, tractant-se d'una norma declarada bàsica, la seva inclusió en la normativa autonòmica no només no és necessària sinó que podria ser confusional (com ja vam dir, referint-nos també a la reproducció de normativa bàsica en una llei catalana, en el FJ 1 del nostre Dictamen 17/2010, de 15 de juliol).

Com a recapitulació de tot el que s'ha dit hem d'insistir en tres aspectes del nostre Dictamen.

D'una banda, l'examinat article 14.3 del Projecte de llei no crea cap base de dades, sinó que té per objecte l'acompliment de l'exigència continguda a l'article 11.2.a LOPD respecte a la necessitat d'una norma amb rang de llei per excloure el consentiment dels afectats en el supòsit de cessió de dades; serà, en canvi, la disposició de creació del fitxer la que hagi d'incloure amb la màxima precisió tots els extrems a què es refereix l'article 20.2 LOPD, entre ells els relatius a la finalitat, la forma en què s'obtidran les dades i les possibilitats de cessió a altres fitxers dependents de les administracions públiques.

D'altra banda, aquesta cessió només serà possible per al compliment de les mateixes finalitats establertes en el fitxer cedent. És a dir, mantenir les dades de les persones exactes i posades al dia per tal de permetre la comunicació dels diversos òrgans de l'administració cessionària amb les

persones interessades respecte a les relacions jurídico-administratives derivades de les seves competències.

Finalment, entenem que la dada necessària per a l'establiment de comunicacions electròniques amb les persones és la direcció de correu electrònic, en qualsevol de les seves modalitats, o qualsevol altre mitjà que sigui apte per a l'establiment de comunicacions electròniques.

Atesos els raonaments continguts en els Fonaments Jurídics precedents, formulem la següent:

CONCLUSIÓ

L'article 14.3 del Projecte de Llei d'ús dels mitjans electrònics al sector públic de Catalunya no és contrari a la Constitució ni a l'Estatut d'autonomia.

Adoptada per unanimitat.

Aquest és el nostre Dictamen, que pronunciem, emetem i signem al Palau Centelles en la data indicada al començament.